

ENVER'İN GÖZLERİ

Mustafa Çiftci

■ Enver, dedesi ve ebesiyle beraber yaşıyordu. Anne ve babası kısa zaman arayla ölmüşlerdi. İkisi de bilinmez bir sebepten ölmüşlerdi. Neden bilinmez dersiniz eskiden ölünün dirinin kaydı kuydu sağlam tutulmuyordu ki. İkisi de karın ağrısı şikayetiyle ölmüşlerdi. Küçük Enver arada bir ebesine sorardı.

- Anam babam neden öldüydü ebe?
- Yavrum ikisi de karnından tutuldular. Bir zalim sancı başladı karınlarında. Haşa huzurdan it gibi ayaklarını çeke çeke öldüler.
- İt deme anama babama
- Demiyom sıpa senin anan baban da benim neyim biri oğlum öbürü gelinim.
- Deme işte!

Enver ile ebesi böyle çocuklar gibi dövüşerek, çekişerek ömür sürdüler. Sonunda küçük Enver dedesinin yanında camiye gidecek yaşa geldi. Dedesi kadana atlar gibi kocaman erkek adımlarıyla lambır lumbur önden yürürdü Enver de taylar gibi dedesinin peşinden o nereye gittiyse giderdi.

Gün geldi Enver okula başladı. Bu arada gece yatarken hep aynı duayı ediyordu: *Allah'ım benim karnım ağrımazın anam babam gibi ayağımı çeke çeke ölmeyim...*

İlkokulda kalabalık değillerdi. Köy giderek küçüldüğünden öğrenci azdı. O sebepten sınıfta herkes istediği yere oturuyordu. Enver de önde oturmayı seviyordu çünkü arkaya oturursa tahtayı göremiyordu.

Bir zaman ses çıkarmadı ama zaman geçtikçe önde otursa bile tahtayı göremedi. Öğretmene derse “Tembellik etme kerata!” derdi. Zaten

öğretmen kim ne derse aynı şeyi tekrar ederdi. Enver gözlerini kısa kısa bakıyordu tahtaya. Bir zaman da öyle geçti.

O sırada Enver'in dedesi bütün milletin "Koca Türkmen" diye bildiği Âdem Efendi öldü. Enver ebesiyle yalnızdı artık.

Ebesi çok ağlamadı. "*Yeter yaşadığı zaten son sene hep hastaydı gözü toprağa bakıyordu. Bizim de gideceğimiz yer aynı yer, o ecik önden gitti hepsi bu.*" dedi. Zaten hemen herkes öyle düşünüyordu. Pek yasını tutan olmadı. Ama Enver yine soru sordu.

- Ebe, Âdem dedem ölürken de karnı ağrıdı mıydı?
- Oğlum herkes karnı ağrılarak ölmez ki... Her kulun derdi ayrı olur...
- Gözleri tahtayı iyi görmeyen biri de ölür mü?
- Niye kuzum sen tahtayı göremiyon mu?
- Hee ebe tahtada yazılar yazıyor gibi değil de böcükler geziyor gibi...
- Seni doktora götürsek iyi olur ya hele şu dedenin kırkı çıksın.

Dedesinin kırk gün sonra mevlidini okuttular. Enver sınıfta yazıları görmekte hâlâ zorlanıyordu. Ebesi öğretmene dedi. Öğretmen, "*Kerata tembellik ediyor ben yazıları azıcık daha büyük yazarım o zaman görür.*" dedi.

Yazılar büyük yazılsa da Enver göremedi. Sonra muhtara dediler. Muhtar göbeğini gerdirerek tosul tosul konuştu.

- Yeğenimi doktora götürmek lazım ama ilçede doktor yok. İlde var, ama salı günleri heyete giriyor hasta bakmıyor. Bizim de pazar o gün kuruluyor. Başka gün köyden minibüs gitmiyor. Birinden araba ayarlayıp gitmek lazım. Dur bakalım aklımda olsun da bir çaresine bakak!

Enver'in görmemesi muhtarın aklında da kaldı bir zaman. Enver artık tahtaya değil de yanındaki arkadaşının defterine baka baka yazıyordu. İşte o günlerde ebesinin aklına bir şey geldi.

- Kuzum senin gözlerinde hastalık çıktı. Dedenin de vardı gözlerinde maraz. Aha bunlar dedenin gözlükleri tak bakalım!
- Dedemle benim hastalığım aynı mı?
- Ne bilek oğlum? Hele tak bakalım!

Enver gözlüğü taktı ve dünya alt üst oldu. Yakına bakınca dünyası döndü.

- Ebe başım fırlandı, bu neymiş?
- Oğlum yakına bakma, sen uzağı görmüyorsun uzağa bak!
- Enver uzağa bakınca biraz açık seçik oldu dünya.
- Ebe uzağa bakınca iyi olduk sanki biraz.

Enver'e gözlük bulunmuştu. Lakin gözlüğü cebinde gezdiriyor sadece tahtaya bakarken takıyordu. Öğretmeni sordu.

- Neden cebinde gezdiriyorsun?
- Yakına bakınca başım fırlanıyor.
- “Fırlanıyor” deme “Başım dönüyor.” de kerata!
- Fırlansa da dönse de bir hoş oluyom örtmenim!

Enver'in gözleri dedesinin gözlüğüne yavaş yavaş alıştı. Ebesi bir de lastik icat etti. Gözlüğün sapına bağladılar. Tahtaya bakarken gözlüğü takıyor sonra gözünden çıkarıyordu. Tak çıkar zor olunca Enver emekliler gibi gözlüğün üzerinden bakmayı belledi. Ve gözlüğün üstünden bakarak konuşur oldu. Enver gözlüğü ile yaşamaya alışınca adını “Kör Enver”e çıkardılar. Enver gece duasına bir de bunu ekledi: “Allah'ım şu gözlükten kurtar beni Kör Enver demesinler bana.”

İşte böylece beşinci sınıf bitti. Enver yatılı okul imtihanına girdi. Ama hep aklında aynı şey vardı. Yatılı okulda şehir merkezinde böyle dede gözlüğü ile gez-meyecekti. Hastaneye gidecek yeni gözlük alacaktı.

İmtihani kazandı. ebesinin elini öptü. Yatılı okulda gözlüğünü hiç kimseye göstermedi. Tahtayı yine göremediği gibi artık iki metre ötesini bile seçemez olmuştu. Öğretmenine tahtayı göremediğini söyledi. Doktora götürdüler. Dok-tora gidince Enver dedesinin gözlüğünü doktora göstermeye korktu. “Doktor kızar belki...” diye düşündü. Doktor baktı muayene etti güzelce.

- Yavrum ileri derecede bozuk gözlerin, neredeydin bu zaman kadar?

Enver yutkundu:

- Köydeydim efendim...

Lafın gerisini getiremedi yutkundu kaldı Enver. O zaman Enver'i doktora geti-ren nöbetçi öğretmen konuştu.

- Köy yerinde Enver'in gözüyle kim ilgilenecek efendim! Hem kendisi yetimdir, öksüzdür. Bir yaşlı ebesi vardır.

Enver kendi hâlini nöbetçi öğretmenin ağzından duyunca ağlamaklı oldu. O zaman doktorun yüreğinin yağı eridi.

- Ağlama kuzum ben de köy çocuğuyum. Benim de babam öldü zamanında. Ama ben doktor oldum. Sen de oku e mi kuzum.

Enver gözyaşlarını sildi. Okuyacağım manasına kafa salladı...

- Senin baban da karın ağrısından mı öldüydü doktor bey?